

- 1° ZO 1 **ALLERHEILIGEN 1° kl, W.**
10:00 Gezongen H. Mis met kort lof
- MA 2 **ALLERZIELEN, 1° kl, Z.**
11:00 Gezongen H. Mis
- 2° ZO 8 **23° ZONDAG NA PINKSTEREN, 2° kl, G.**
3° Overgebleven zondag na Driekoningen
10:00 Hoogmis
- ZA 14 **Alle Heiligen van de Karmelorde**
11:30 uur gezongen H.Mis
- 3° ZO 15 **24° ZONDAG NA PINKSTEREN, 2° kl, G.**
4° Overgebleven zondag na Driekoningen
(tevens Alle Zielen van de Orde)
10:00 Hoogmis
- 4° ZO 22 **LAATSTE ZONDAG NA PINKSTEREN, 2° kl, G.**
10:00 Hoogmis
- 5° ZO 29 **1e ZONDAG VAN DE ADVENT, 1° kl, P.**
10:00 Hoogmis

Liever op aarde boeten

Allerzielen doet ons nadenken, niet enkel over de dood van onze geliefden, maar ook over de onze. De dood is een straf; daarom gaat zij ook van smart, vrees, afschrik vergezeld. Zelfs de heiligen hebben dit ondervonden en Jezus heeft het eveneens willen ervaren. Doch de Kerk houdt ons die schriftuurplaatsen voor ogen welke het best geschikt zijn om ons moed in te spreken: "Zalig de doden die in de Heer sterven". "Ja waarlijk, zegt de Geest, laat hen rusten van de moeiten van hun arbeid, want hun werken vergezellen hen" (ep. IIIe mis, Ap. 14, 13). Het leven van het lichaam sterft; wat menselijk en aards is sterft, maar het leven van de geest blijft; de goede werken welke iemand heeft volbracht, vergaan niet. Zij zijn het enig reisgoed dat de ziel mag meenemen, als zij voor de grote overtocht staat en waardoor de dood kostbaar is: "Kostbaar is in Gods ogen de dood van zijn heiligen". Deze dood wordt terecht hun *dies natalis*, hun geboortedag genoemd. Het is de dag van hun geboorte tot het eeuwig leven. Hoe wensen wij eens te sterven?

O zeker, wij wensen dat onze dood onze geboortedag is, die ons binnenleidt in de zalige godsaanschouwing, de dag die ons tot het onvergankelijk leven verwekt van de hemelse liefde.

Doch, terwijl zij ons tot bidden voor de afgestorven gelovigen oproept, herinnert de liturgie van deze dag ons eraan, dat er tussen dood en gelukzaligheid een plaats van loutering bestaat. Onze werken vergezellen ons, maar helaas het zijn niet alle goede werken, en zijn ze nog goed, ze zijn daarom niet vrij van elke onvolmaaktheid en van elk gebrek. Het is voor de ziel een noodwendigheid van al haar vlekken gereinigd te worden vooraleer zij tot de godsaanschouwing kan worden toegelaten. Indien wij volmaakt getrouw waren aan de genade dan was het vagevuur niet nodig. God neemt het op zich reeds hier op aarde diegenen te louteren die zich helemaal aan Hem geven, en Hem laten begaan om naar zijn welbehagen hen te bewerken en te vormen. Daarbij komt nog dit, dat men in het vagevuur lijdt zonder in liefde toe te nemen. Daartegenover heeft de loutering, welke hier op aarde gebeurt, het groot voordeel verdienstelijk te zijn. Zij vermeerdert in ons de genade en de liefde. Zij maakt het ons daardoor mogelijk God gedurende de hele eeuwigheid meer te beminnen. Daarom zouden we moeten verlangen reeds in dit leven gelouterd te worden. Doch laten we ons maar niets inbeelden: ook op aarde is er veel en groot lijden nodig om volledig gelouterd te worden. Indien wij nu niet edelmoedig zijn in het lijden, indien we niet bereid zijn het naakte lijden aan te nemen, zoals Jezus het op zijn kruis heeft doorstaan, dan kan het niet anders of onze loutering moet in het vagevuur voltooid worden.

De gedachte aan deze plaats van uitboeting moge ons ijverig maken in het gebed voor de zielen der afgestorvenen. Zij moge ons ook moedig maken in het doorstaan van het lijden om onze eigen zondeschulden af te lossen.